

LICHTSPOOR

A photograph of an elderly woman with short, wavy blonde hair, smiling gently while swimming in a pool. The water is a deep blue with some ripples and light reflecting off the surface. A thin, light blue circular line is superimposed over the image, framing the woman's head and shoulders.

57ste jaargang 2020 nummer 4

Dit is een leermoment

'En Hij (Jezus) wakker geworden, bestrafte de wind en zei tegen de zee: 'Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en er kwam een grote stilte' (Marcus 4, 39).

Vreemd is dat, de wind bestraffend toespreken! Alsof hij een valse hond is. *Koest!* Het gebeurt als Jezus met zijn leerlingen het meer van Galilea oversteekt. Terwijl zij de boot besturen legt hij zich te slapen. Opeens klappt er een valwind van de omringende bergen op het meer en jaagt de golven zo op dat er levensgevaar dreigt. De leerlingen wekken Jezus. Hij bestraft de wind en de zee: 'Zwijg, wees stil.' En ze luisteren!

Eerder in het Marcus-evangelie spreekt Jezus een demonische geest bestraffend toe (Marc. 1:25). Hij onderkent dus het demonische karakter van het natuurgeweld en ervaart het als een rechtstreekse aanval op Hem. Om Hem uit de weg te ruimen! De satanische macht achter de storm en woeste zee spreekt hij overmachtig toe: 'Zwijg, wees stil!' Sinds de Vroege Kerk is deze indrukwekkende gebeurtenis op het meer van Galilea uitgelegd als een voorglans van Pasen. Toen is immers de kwaadaardige engel uit de macht van de boze, de dood en het graf getrokken (1 Kor. 15:55).

De leerlingen, die met Jezus in het schip zijn, delen in de bedreiging die de Boze hun Meester aandoet. Dat is vandaag nog zo. Wie met Jezus scheep gaat, wie gelovig met Hem verbonden is, wordt *omwille van Hem* een slachtschaap genoemd (Rom. 8:36). Die krijgt *omwille van Hem* met kwaadaardige aanvallen van de Boze te maken.

Dit is een leermoment. Soms ontmoet je christenen die, geconfronteerd met een of ander kwaad in hun leven, direct denken dat God daarmee reageert op een fout die zij hebben gemaakt of op iets dat ze hebben nagelaten. Angstvallig zoeken ze in hun levensgeschiedenis naar een mogelijke oorzaak. Die oorzaak *kán* er zijn! U wordt echter uitgenodigd een andere route te kiezen. Overweeg eerst dit: Zou dit niet te maken kunnen hebben met het feit dat ik bij Christus hoor?

Zie op de goede Herder en weet dat Hij erbij is om u verder te brengen op de geloofsweg. Dat is vruchtbaarder dan angstvallig op zoek te gaan naar een mogelijke aanleiding binnen uw eigen levensgeschiedenis.

*Ds, H.G. de Graaff,
Nieuwerbrug aan den Rijn*

Piet van der Stoel bezoekt zijn vrouw driemaal per dag in het verpleeghuis

Late liefde – tot op het laatst

Boer Piet van der Stoel (85) had al lang Abraham gezien toen hij de liefde van zijn leven ontmoette. Bijna 33 jaar zouden Nel en hij gelukkig getrouwd zijn. Toen zij vanwege Alzheimer in een verpleeghuis moest worden opgenomen, bezoekt Piet haar jarenlang trouw, wel drie keer per dag, tot aan haar overlijden. 'Die laatste jaren had ik voor geen goud willen missen.'

'Koffie?' Met kwieke tred overbruggt hij de afstand tussen de keuken en de woonkamer in de boerderij,

onderaan de dijk in het buitengebied van Bodegraven. Met grote aarzeling heeft hij ingestemd met een gesprek, want aan het verhaal over zijn leven zit ook een zwart randje. Zo overstelpend vol liefde zijn dagen werden sinds zijn huwelijk, zo schraal en arm was de eerste helft van zijn leven. 'Het is triest om te zeggen, maar van mijn moeder heb ik nooit enige liefde ontvangen. Geen draad! Toen mijn vader invalide werd, als gevolg van gewrichtsreuma, heeft zij hem jarenlang plichtsgetrouw verzorgd. Ze was ijverig en zuinig. Ik heb nooit enig contact met haar

kunnen opbouwen. Kwam ik teleurgesteld thuis uit school met een slecht rapport, toonde ze geen enkele belangstelling. Ze zei niks, liet me gewoon lopen. Medelijden was bij ons thuis een onbekend artikel. Ik kon mijn moeder niet meer als schuldige zien, sinds ik had ontdekt dat zij door háár moeder net zo liefdeloos was opgevoed. Ze had het zelf dus ook nooit geleerd. Ach, wat heeft dat mens een zwaar leven gehad....

Boerenbedrijf

Toen mijn vader invalide werd, stond daarmee vast dat ik het boerenbedrijf over zou moeten nemen. Tegen heug en meug, want al van kleins af aan was ik gek op auto's. Op de landbouwschool veerde ik op toen een docent natuurkunde ons uitleg gaf over de werking van een verbrandingsmotor. Daar gingen mijn ogen van glimmen. Gek eigenlijk, dat niemand toen zei: "Wat doe jij hier dan, als je dat zo prachtig vindt?"

Het boerenbedrijf omvatte ruim 15 bunder grond, met 30 melkkoeien en een koppel varkens. 'Eén ding stond voor mij als een paal boven water: daar moest ons levensonderhoud vandaan komen, dus daar moest ik al m'n energie in steken. Feitelijk was het een éénmanszaak, het was hard werken. Te kort slapen en op een holletje eten. Ik leefde niet, ik wèrd geleefd. Soms maakte ik wilde plannen, om te emigreren bijvoorbeeld, maar als het puntje bij paaltje kwam, durfde ik mijn vader niet in de steek te laten.'

Bang

Piet was 'beschadigd' zijn jeugd uitgekomen. 'Zeg maar gerust misvormd, door de liefde die me was onthouden. Op 18-jarige leeftijd had ik anderhalf jaar verkering gehad, maar dat was spaak gelopen. Ik was bang voor alles en iedereen. Nogal een contrast met mijn vader, die juist dapper was, voor niets en niemand bang; niet voor God, niet voor de duvel. De ellendige situatie maakte me soms zo wanhopig, dat ik bij tijden dacht: Ik wou dat ik maar nooit had bestaan. In die tijd heb best weleens uitgeroepen: "God, waar bent U nu? Waarom moet ik het zo zwaar treffen?" Ondanks de aanvechting heeft hij het geloof niet vaarwel gezegd. 'Ik deed belijdenis bij de legendarische ds. Van den Bosch. Hij had een guitig gezicht, leek een beetje op Danny Kaye. De belijdeniscatechisatie duurde drie kwartier, maar het had wat mij betreft ook anderhalf uur mogen zijn.'

Smoorverliefd

Vader overleed in '77, moeder in '81. Vijf jaar leidde Piet een kluizenaarsbestaan, tot hij via-via kennis kreeg aan Nel, die als leerkracht werkte op een christelijke basisschool in Amsterdam. 'Eerst vond ik haar een goed mens, kort daarna een schat. Ik raakte smoorverliefd op haar. Een ongekende zegen, niet in woorden uit te drukken.'

Er zouden twintig goede jaren volgen – de bewijzen hangen in de voorkamer van boerderij: vakantiekiekjes, herinneringen aan een toertocht. Daar kwam meer tijd voor, nadat Piet het boerenbestaan had afgebouwd. 'Ik vond het welletjes. Je zat er zeven dagen in de week aan vast. Soms moest je er 's nachts uit voor het vee. Ik kreeg er een hekel aan.' Veel passie had hij er toch al niet voor kunnen opbrengen. 'Toen de laatste koe was verdwenen, heb ik er nooit meer één aangekeken.' In de vrijgekomen stallen kwam alle ruimte voor zijn gestroomlijnde oldtimers, een Citroën DS of de Jaquar XJS.

Diagnose

'Op een dag in 2006 stond ik bij een garage in Woerden, toen ik werd gebeld. De huisarts. Ze had mijn vrouw aan de lijn gehad om de uitslag van een onderzoek door te geven, maar Nel had niet begrepen was ze zei. Ik had al eerder het vermoeden dat er iets veranderde. Ze werd stiller. Dat mijn voorgevoel werd bevestigd, was een schok voor me. Er volgden afspraken, onderzoeken. "Mevrouw Van der Stoel, welke maand is het? Is het zomer, herfst, winter?" De diagnose werd gesteld: beginnende Alzheimer. "U begint er te vroeg mee", zei de huisarts. 67 was Nel pas.'

De eerste jaren van de ziekte kon Nel op de boerderij blijven, dankzij de trouwe zorg en toewijding van Piet. Totdat het niet meer ging en ze een plek kreeg in het verpleeghuis in het dorp. 'Tweemaal per dag ging ik er heen, al gauw daarna drie keer. Zo'n schat van een vrouw. Dan zat ik naast haar bed en fluisterde lieve woordjes. Als ze in mijn hand kneep, wist ik dat ze me herkende. Of ik zag aan het getrappel van haar voeten dat ze blij was dat ik er weer was. Soms denk ik: heb ik die twintig goeie jaren die ik met haar had wel voldoende gewaardeerd? De jaren dat ze in het verpleeghuis lag, waren de beste van ons huwelijk. Die had ik voor geen goud willen missen! Wat heb ik van die lieverd genoten.'

Politie

'Op den duur kende ik alle personeelsleden. Ze vonden het wel apart, zo'n verliefd stel. "Dat zie ik zowat nooit", zei één van die meiden, "zoals jullie met elkaar omgaan..." Soms was mijn frequente aanwezigheid wel handig voor de medewerkers. Ik fungeerde als een 'stille politie'; ik hield een oogje in het zeil op de afdeling waar Nel lag.

"U bent zo laat getrouwd...kan het zijn dat u bindingsangst had?" vroeg een van de personeelsleden me. Daar had ik tot dan toe nooit bij stil gestaan, maar ze had gelijk. Gaandeweg ben ik dat te boven gekomen. Mijn omgang met vrouwen werd natuurlijker.

"Heeft u niet een stretcher?" vroegen ze me een keer, "dan mag u wel een nachtje blijven." Ik had zo'n ding snel geregeld. De laatste vier jaar van Nel, mocht ik de nacht van zaterdag op zondag naast haar slapen. Ik heb geen cursus "Hoe verzorg ik Alzheimer-patiënten?" gedaan, maar gewoon naar mijn gevoel gehandeld en mijn hart laten spreken. "Door jouw liefde en zorg heb je Nel langer in leven gehouden", zei iemand tegen me. De dokter bevestigde dat later. 'Zeker weten doe je dat natuurlijk nooit, maar zo heb ik het wel ervaren.'

Dankbaar

In augustus 2019 is Nel overleden. Piet koestert de foto's die personeelsleden in de loop der tijd hebben gemaakt waar hij met zijn grote liefde op staat. 'Er gaat geen dag voorbij of ze gaan door mijn handen.' Hij herleest de kaarten en condoleanceberichten geregeld. 'Dat troost me.' "Wat hielden jullie nog véél van elkaar!", schrijft iemand. Een ander: "U mag trots zijn voor wat u allemaal voor Nel hebt gedaan". Hij is een trouwe bezoeker gebleven van de weeksluitingen in het verpleeghuis. 'Door de coronacrisis ligt alles nu stil. Ik zal blij zijn als ik weer mag.'

Ondanks het gemis, geniet Piet nog van elke dag. 'Ik bid elke avond of ik weer mag wakker worden. En dank elke ochtend voor de nieuwe morgen.' Dankbaarheid overheerst. 'Nel heeft me leren ontdekken wat ik in de eerste helft van mijn leven zo heb gemist: liefde.'

'Als ze in mijn hand kneep, wist ik dat ze me herkende'

Hij grijpt de paperassen weer bij elkaar. 'We hebben het nog helemaal niet over de muziek gehad. Houd je van Beethoven?' Hij trekt een dressoir open, laat de naald op een LP zakken en luistert gespannen wat er komt. 'Ah....! Rossini, in de Scala van Milaan. Wat een heerlijke melodie....prachtig, vind je niet?'

Wandelen

Op mijn bureau liggen twee boekjes. Het ene is getiteld 'Je keek te ver' en gaat over een wandeling. Het andere is een preek voor een huwelijksdienst en heeft ook wandelen als thema: *Wandel voor Mijn aangezicht, en wees oprecht* (Genesis 17:1c.)

Wandelen is helemaal in. In een jachtige tijd zoeken mensen ontspanning en rust. De corona-crisis heeft dit verlangen alleen maar geïntensiveerd. Wandelen is de aangewezen manier. Als je een paar uur achtereen loopt, komt je lijf tot een soort rust; je ademhaling en denken komen in balans, je wordt stiller en opmerkzamer, er komen je teksten en gebeurtenissen in herinnering, de lucht wordt blauwer en de bomen groener.

Schrijfster Marjoleine de Vos vestigt onze aandacht daarop. Als je wandelt wordt het perspectief anders. Je oog ziet meer. Eerder zag je niet, wat je nu ziet. Het kale Groningse land wordt toch een gevarieerd en levend landschap. Je leert het *landschap lezen*, zo noemt zij dat. Je ziet ook de sporen van het verleden terug in het heden. Vandaar de titel van haar boekje: *Je keek te ver*.

Het andere boekje op mijn bureau is het originele preekschriftje van ds. J. Wieman, met onze trouwpreek, 10 november 1976 in de Grote Kerk van Alblasterdam. In die tijd kreeg je na de dienst een bandopname van de preek. Zo'n grote band. We hebben die preek een keer overgezet op een cassettebandje, maar ook dat is inmiddels uit de tijd. Tot onze verrassing kregen we enige jaren geleden van één van de kinderen die het archief van zijn vader beheerde dit preekschrift. Mooi is dat. Voor ons van grote waarde. Hij vertelde erbij dat zijn vader pas klaar was met een preek als hij de preek had uitgetypt, en keurig met een garendraad had vast gemaakt in een omslag. Onvoorstelbaar netjes.

Ontspullen

Het is preek 908 en ik kan niet uitsluiten dat deze preek ook voor andere echtparen gebruikt is.

Ds. Wieman benadrukt dat het in de bijbeltekst gaat over een ontmoeting. Een ontmoeting tussen God en een mens. Abram (later Abraham) wordt aangesproken door God. En dat na 13 jaar zwijgen. Maar als Hij dan weer begint te spreken, gaat het over wandelen. Er zit intimiteit in dat woord. Rust ook, wandelen vraagt tijd. En dat doe je voor Gods aangezicht. Je leven ligt open voor Hem. Die omgang is zowel gave als opgave. In het wandelen voor Gods aangezicht zit ook de bereidheid om God te dienen en te leven naar Zijn wil. En dat met je hele hart, met je hele bestaan.

Ik kan de preek niet helemaal weergeven, hoewel de verleiding groot is om er veel uit te citeren. Het valt me op hoe verzorgd en actueel zijn woorden zijn gekozen. En natuurlijk ontbreken de verwijzingen niet naar het nieuwe stel dat in Gods weg wil gaan.

In de preek heeft wandelen een andere lading gekregen dan in de beschouwingen van Marjoleine de Vos. Hoewel de praktijk van wandelen wel de ingang is, is de uitgang (het perspectief) nog weer verder reikend en dieper spittend. Dit wandelen met God kunnen we ook volhouden als we slecht ter been zijn geworden. Ik raad u aan om zolang als mogelijk is, dagelijks een ommetje te maken. Maar als dat niet meer kan, of niet meer zo goed kan, kunt u altijd nog wandelen met God. En lees dan uw leven en uw toekomst.

*Nico de Waal,
Waddinxveen*

Je keek te ver, Marjoleine de Vos. Uitgeverij Van Oorschot. ISBN 9789028210325

Vorige week fietste ik met mijn kleinzoon door Houten. Aan de rand van het dorp zagen we een lange file staan. Ik vroeg mij af hoe dat in coronatijd toch mogelijk was. Toen ik op onderzoek uitging, ontdekte ik dat deze file voor de 'milieustraat' stond. Vroeger noemden we dat de 'vuilstort'.

'Wat is hier aan de hand?' vroeg ik op ruim-anderhalve-meter aan een verkeersregelaar.

'O', zei hij, 'het dorp is massaal aan het ontspullen.'

'En hoeveel brengen ze dan weg?'

'Nou...ze brengen hier elke dag 200 ton.'

Ik kon mijn oren niet geloven. Twee-hon-derd-dui-zend kilo. Per dag (!).

Terwijl we daar stonden te kijken, dacht ik. De kerkelijke gemeente van Houten zou bij de ingang van de milieustraat een bord moeten plaatsen met daarop deze tekst:

Verzamelt u geen schatten op aarde

Tijdens het wachten zouden de chauffeurs op hun smart-phone deze woorden van de Heere Jezus even kunnen opzoeken: 'Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze toonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze toonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen. Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Mattheüs 6:19-21).

Mijn kleinzoon werd een beetje ongeduldig en maakte aanstalten om verder te fietsen. Onderweg moest ik denken aan een oud gezegde: een doodshemd heeft geen zakken. We kunnen van de aarde niets meenemen naar de hemel. Ons ritje naar de kringloopwinkel of de milieustraat wordt dan voor ons een geestelijke oefening in het ontspullen.

Vertrouwen en loslaten

Het is stil geworden in zijn leven. Van de boerderij was hij naar het dorp verhuisd. Hij kon niet meer in het huis blijven wonen waar hij samen met z'n inmiddels overleden vrouw nog goede jaren had gehad.

Toen hij na haar overlijden ging kwakkelen met zijn gezondheid, vonden de kinderen het niet langer verantwoord dat hij zelfstandig woonde. Hij ging naar het verzorgingshuis.

Hij zat voor het raam naar buiten te kijken, toen ik hem bezocht in verband met zijn verjaardag; 83 was hij geworden. Z'n eeltige handen rustten op de leuningen van z'n stoel. Die stoel was een van de weinige vertrouwde dingen van zijn leven. Hij had daar ook altijd op gezeten in de keuken van de boerderij, 's avonds na een drukke dag vol bezigheden. En later, in zijn huis in het dorp. Toen hij hierheen moest, had hij tegen de kinderen gezegd: 'Dat is mijn stoel, die moet mee.'

Het raam van zijn kamer bood uitzicht op een speeltuin voor de kinderen, verderop in de straat. Er was ook een skate-baan voor jongelui. Hij zag de jongens bezig. Hun wijde broeken, met hun petjes nonchalant achterste te voren op hun hoofd. Wat maakten ze een capriolen!

Toestemming

'Als ik hen zo bezig zie, moet ik aan m'n eigen jeugd denken. De boerderij waar ik ben opgegroeid lag erg afgelegen. Het was een heel eind lopen naar school. Later ging ik op de fiets naar de landbouwschool. Verder kwam je eigenlijk nergens. En toen moest ik in militaire dienst. M'n vader heeft nog geprobeerd me er uit te houden voor het werk op de boerderij, maar er was

geen ontkomen aan. Ik moest me melden op een legerplaats diep in Brabant.

Ergens vond ik het nog wel avontuurlijk ook. Dat was nog eens wat anders, dan al die saaie eendere dagen van het leven op de boerderij. Het viel me ook niet tegen. Je leerde er wat. Ik heb er zelfs mijn vrachtwagenrijbewijs kunnen halen. Maar wat wel tegen viel: je moest altijd maar in die kazerne blijven. Naar huis kon je zo wie zo al niet, maar 's avonds met je kameraden naar het stadje gaan, in de buurt, zat er ook niet in. Daarvoor had je toen schriftelijke toestemming van je ouders voor nodig!

Toen ik na een aantal maanden weer een weekend naar huis mocht, vroeg ik het dan ook aan mijn vader. Die keek bedenkelijk. "Moet dat nou? Je komt dan zomaar in verkeerd gezelschap terecht en op plaatsen waar je moeder en ik je niet bij hebben opgevoed. Je kunt toch ook op de kazerne blijven en een goed boek lezen?"

“Maar pa, wat zit er voor kwaad in om met m’n maten wat te praten en een biertje te drinken. Dan zijn we er toch ook even uit, we hebben even wat anders. Dat boek kan ik tussendoor ook nog wel lezen...”

Brief

Hij glimlacht een beetje, als hij het mij vertelt.

‘Dominee, mijn vader zei niet veel terug. Hij zou er over denken. Maar toen het maandagmorgen was geworden en ik weer moest vertrekken, was de brief niet geschreven. Het zag ernaar uit dat ik de avonden voorlopig wel weer in de kazerne zou moeten doorbrengen.

Vlak voor m’n vertrek deed ik nog een laatste poging: “Pa... die brief?” Waarop hij antwoordde: “Nee jongen, ik schrijf’ m toch maar niet.” Toen zei ik: “Maar pa, heeft u dan zo weinig vertrouwen in uw eigen opvoeding, dat u dat niet durft?”

Daar had hij niet van terug. Verrast keek hij me aan, ging naar binnen en schreef de brief.’

Op de fiets, terug naar huis, dacht ik: Zou de Heere God ons ook kunnen vertrouwen en loslaten? Gelukkig geeft Hij ons dan wel Zijn Geest mee.

*Ds. J. Westland,
Putten*

Nieuwbouw

Bij mij in de buurt wordt op dit moment een rijtje huizen gesloopt. Elke dag ga ik daar even kijken. Het valt mij op hoe vakkundig de sloper zijn werk verricht. Binnen korte tijd zijn alle oude woningen verdwenen. Ze moeten plaats maken voor nieuwbouw.

Salomo vertelt in Prediker 12 dat ons levenshuis eveneens wordt afgebroken. Als we ouder worden, beginnen onze armen te beven en onze benen zich te krommen. Ons gehoor en ons gezichtsvermogen worden minder. Onze stem begint te kraken en onze haren worden grijs. Onze levenskracht en onze levensvreugd tanen. Terwijl dat proces zich voltrekt, dringt het langzaam maar zeker tot ons door dat onze levenshuis wordt gesloopt.

We schrikken er soms van hoe snel dat proces zich kan voltrekken. Het coronavirus of een andere ziekte kan ons lichaam in een paar weken afbreken. Tijdens dat proces gaan we naarstig op zoek naar houvast. We vinden troost in de woorden van Paulus: ‘Wij weten immers dat, wanneer ons aardse huis, deze tent, afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen’ (2 Korinthe 5: 1).

Deze woorden nemen ons mee naar Goede Vrijdag en Pasen. Op de avond van Goede Vrijdag zien we hoe het aardse lichaam van de Heere Jezus wordt gesloopt. Maar op de morgen van Pasen ontdekken we dat Hij een hemelse lichaam heeft ontvangen. En terwijl we dat wonder op ons laten inwerken, ontvangen we nieuw moed en kracht. In navolging van de Heere Jezus zal ook ons lichaam niet alleen worden afgebroken, maar ook weer opnieuw worden opgebouwd. Onze oude levenshuis moet plaats maken voor hemelse nieuwbouw.

Kattenkwaad

Een kat heeft een eigen wereld, gehecht aan een huis, niet aan een mens. Arco is so wie so geen dierenvriend, wel logisch met een moeder die een overmaat aan rust, reinheid en regelmaat hanteerde. Als zij maar aan een kat dacht, zag ze al vlooiën. Maar je burens kunnen daar heel anders over denken. Dat merkte Arco toen hij vier maanden geleden in de kleine benedenwoning kwam wonen. Naast hem een buurvrouw, ook alleen, maar met kat dus. De buurvrouw is zeker dubbel zo oud als Arco en tot een echte kennismaking is het niet gekomen, want ineens ligt de hele wereld overhoop. Arco heeft met afstand houden niet zoveel moeite. Het correctiewerk voor een uitgeverij, deed hij altijd al thuis. Hij is gewend aan het alleen-zijn, dat voelt gewoon goed. Geen vrienden, want onverwacht bezoek maakt hem verlegen en de vrienden van vroeger hebben nu een huis vol kinderen. Arco houdt van zijn eigen leefstijl, niet van ver, vreemd en anders. De buurvrouw is Indisch of Molukse, dat is te merken aan de etensgeuren die door haar wasemkap in zijn tuin worden geblazen. Het zijn heel aparte geuren, Arco weet er eigenlijk geen raad mee. Hij staat soms een poosje tegen de schutting geleund en dan vraagt hij zich af: Wat ruik ik nou weer? Een andere wereld.' Dan loopt hij naar binnen om een dubbele boterham met kaas te maken. Dan weet je wat je eet, toch?

Mannenkoor

De buurvrouw is gelovig, want met de geuren komt ook psalmgezing mee. Niet irritant hoor, maar voor Arco een vreemde combinatie. Geleund tegen het hek raakt hij soms een beetje aangedaan, vooral als zo'n groot mannenkoor uithaalt. Daar helpt geen boterham met kaas tegen.

De kat van de buurvrouw had hem al snel door, ze zat eerst op het hek en daarna op een lentedag in de enige tuinstoel die Arco bezit. Hij heeft de kat gegoogeld, het is een cyprese, zo'n tijger. Ze is waarschijnlijk oud, net als de buurvrouw en ze heeft vaak jonkies gehad. Haar uitgerekte buik slingert een beetje, maar ze is nog wel lenig. Ze heeft groene ogen en een gerafeld oor. Ze miauwt bijna nooit, maar ondoorgroendelijk kijken kan ze als de beste. Als Arco er ongemakkelijk van wordt, gaat hij maar naar binnen. Wegjagen komt niet in hem op.

Maar vandaag is alles anders. Arco maakt zich zorgen. Eerst werd hij veel te vroeg wakker gezongen door het mannenkoor. Daarna schrok hij zich wezenloos, want toen hij, nog in zijn pyjama, de krant ging halen in de hal van de flat, liep de kat ineens achter hem aan. Het leek erop dat ze het voorzien had op zijn pyjamabroek. Ze wilde kopjesgeven. Hij griezeldde ervan, dacht aan vlooiën. Nerveus had hij de sleutelbos laten vallen en toen hij zich bukte, had hij de zachte vacht tegen zijn hand gevoeld. Zoiets kan echt niet bij het nieuwe normaal, hij wist meteen: Er is iets met die kat!

Nu wil het werken niet vlotten, terwijl hij toch echt aan de slag moet, want een deadline is een deadline. De kat is via de schutting in de achtertuin beland, ze zit in het raamkozijn. Ze kijkt aldor met haar groene ogen, zo nu en dan rekt ze zich uit, dan zet ze haar voorpootjes tegen het glas. Ze heeft roze voetkussentjes. Alle katten kunnen krabben, ja, dat zal wel zo zijn, maar hij heeft nog geen nagels kunnen ontdekken. Ze is niet boos dus, en ook niet agressief, maar wat is er dan?

Vraagteken

Arco schuift het werk aan de kant, hij doet de achterdeur op een kier open. De kat springt van de vensterbank en gaat zitten, keurig op anderhalve meter afstand, ze miauwt nu klagelijk. 'Wat is er?' vraagt Arco. De staart van de kat trilt, het puntje zwiept af en toe omhoog. Als Arco de deur wijder opendoet, zet ze een hoge rug op en wordt haar staart een groot vraagteken. 'Nou zeg, wat moet je dan?' Ze springt op de schutting en draait zich dan weer om, de groene ogen lijken wel lichtgevend. Het mannenkoor zingt nog steeds. De oren van de kat draaien in de richting van het gezang en dan begint ze boven op de schutting zittend, uitgebreid haar oren te wassen. 'Ik vind het ook wel wat veel van het goede, als je dat bedoelt!' zegt hij, maar voor hij uitgesproken is, is ze met een boog verdwenen en klinkt het klappen van het kattenluikje.

Arco moet nu echt verder met zijn werk, maar dat wil niet. Hij wil zich nergens mee bemoeien, maar soms moet dat toch. Hij zet de tuinstoel tegen de

afscheiding, klimt erop en gaat over de schutting hangen om bij de buurvrouw naar binnen te kijken. Het rieten rolgordijn is halfgesloten, er is maar een streepje van de kamer te zien. Dan ziet hij de kat, ze geeft kopjes tegen twee kleine bewegingloze voeten in Chinese pantoffeltjes. Hij buigt zich nog verder voorover. Hè, ziet hij dat nu goed? Dan springt het kattenluikje open, met de kat komt er een golf mannenkoor mee. Arco schrikt er zo van dat hij ruggelings van het hek stuitert en dwars door de tuinstoel zakt. Duizelig komt hij overeind, hij voelt aan zijn schouder en aan zijn achterhoofd. Het zit er allemaal nog aan, dus diep zuchten, niet mauwen. Dat doet de kat wel.

Kwetsbaar

Dat de beheerder van de flat zijn gestotter begrijpt mag een wonder heten. Die man weet van aanpakken en heeft een sleutel van alle flats. 'Blijf jij maar buiten, we leven in het coronatijdperk. Laat mij maar.' Terwijl Arco zenuwachtig bij de voordeur blijft hangen, komt de kat. Ze gaat naast hem zitten en ze blijft zitten. Ook als de ambulance komt met een brancard. De kat knipoogt als het mannenkoor eindelijk stilvalt. Ze zit er nog als de huismeester komt vertellen dat de buurvrouw gevallen is, maar ook koorts heeft, ze moet mee naar het ziekenhuis. 'Hopelijk valt het mee,' zegt de huismeester, 'ze zal ook getest worden op covid-19, want dat moeten we tegenwoordig eerst uitsluiten. We zijn allemaal kwetsbaar, of je nou door de hond of door de kat gebeten wordt, hè! Náár blijft het. Bedankt voor je oplettendheid.'

En met een blik op de kat. 'En jij? Kan jij een beetje voor jezelf zorgen?'

Arco weet niet waar hij het vandaan haalt, hij zegt het gewoon. 'Ik ben er ook nog!'

Joke Verweerd

Gebed

**Geef vrede, Heer, geef vrede,
de aarde wacht zo lang,
er wordt zo veel geleden,
de mensen zijn zo bang,
de toekomst is zo duister
en ons geloof zo klein;
o Jezus Christus, luister
en laat ons niet alleen!**

**Geef vrede, Heer, geef vrede
Gij die de vrede zijt,
die voor ons hebt geleden,
gestreden onze strijd,
opdat wij zouden leven
bevrijd van angst en pijn,
de mensen blijdschap geven
en vredestichters zijn.**

*Gezang 285: 2 en 3. Tekst: Jan Nooter.
Melodie: Ik wil mij gaan vertroosten.*

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

Redactie

ds. J.H. Gijsbertsen (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. H.G. de Graaff
ds. J. Westland
N.A de Waal
K. van Noppen

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Fotoverantwoording

Shutterstock: 1, 6,7 en 8.
Unsplash: 10 en 11.